

paa den ene Side opstiller visse Betingelser for Valgret, men paa den anden Side er det det bærende Princip i denne som i Loven om politisk Valgret, at Valglisten er Grundlaget. Nu stiller det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) sig ubetinget og helt og klart — i Overensstemmelse med, hvad han som Indenrigsminister, og hvad ogsaa hans Forgænger, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), som Indenrigsminister har hævdet — paa dette krasse, om jeg saa maa sige, Valgliste-Standpunkt. Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) fæster derimod sin Opmærksomhed paa § 1 i Loven, hvor Valgrets-betingelserne er angivne og ser mere bort fra Valglistebestemmelserne. Dog er det ærede Medlem — og i saa Henseende tror jeg, han har Ret — inde paa at overveje Spørgsmaalet om, hvad Lovgivningen egentlig siger med Hensyn til Valglisternes Berigtigelse, om den, der er i Skatterestance, skal slettes eller ikke. Det forekommer mig, at der kunde være grundet en anden Praksis paa dette Omraade end den, der er grundet ved Cirkulærerne af 1908 og Besvarelserne i 1909 — det skal jeg komme tilbage til — og i 1912. Jeg tror ikke, det havde været urimeligt at forstaa Lovens Aand saaledes, at den, der paa Valgdagen har betalt sin Skat og opfylder de øvrige Betingelser, ikke skal berøves Adgang til at stemme, fordi han tilfældigvis var i Skatterestance den Dag, da Valglisten endelig berigtigedes. Det er efter min Mening et Standpunkt, man meget vel kunde have indtaget, og som ogsaa lod sig forsvare med hele Lovens Opbygning. De ærede Medlemmer, der har været Valgbestyrelsesformænd, har ikke kunnet undgaa at føle det urigtige eller det pinlige i at møde en Vælger med Afvisning og sige: Du kan ikke komme til at stemme, skønt Vælgeren kan paavise, at han har været paa Valglisten, og skønt han med Skatteseddelen i sin Haand kan paavise, at han har betalt alle sine Skatter, og saaledes opfylder alle Betingelser. Det er pinligt, og derfor mener jeg, der meget vel kunde være tilvejebragt en Praksis, hvorved man havde undgaaet saadanne Forhold.

Det ærede Medlem fra Veringe stiller nu Sagen op saaledes, at vi bygger helt og holdent paa Valglisten, og derfor kan det meget godt komme en Skatterestant senere til gode, at Valglisten er det afgørende. Det er rigtigt; ved Ligningskommissionsvalg senere paa Efteraaret undersøger man ikke, om vedkommende

har betalt Skat i Perioden fra Valglisternes Berigtigelse til Valget, man lader ham ikke slette. Det er udtrykkelig udtalt i et Cirkulære af 1908, at saaledes skal det være. Der kommer Valglistestandpunktet ham til gode. Men det ærede Medlem ser i saa Henseende bort fra den Forskel, der til alle Tider vil være paa at tilstede en ikke valgberettiget Adgang til Stemmeafgivning og at afvise en i og for sig valgberettiget. Den, der mener at have en Ret og finder, at alt, hvad Loven kræver af ham, er opfyldt, vil føle sig krænket, naar han afvises fra Stemmeafgivning. Det andet Tilfælde er, at Staten eller Kommunen tilsteder en Person Adgang til Stemmeafgivning, som maaske paa et vist Tidspunkt, nemlig da Valglisten blev berigtiget, ikke har betalt sin Skat. Denne store Forskel gør det naturligt, at man er forsigtigere med Hensyn til Afvisningen. Jeg mener, at man meget vel kunde have grundet den Praksis at sige, at naar man kommer til Valglisternes endelige Berigtigelse, undersøger man, om alle de af Loven krævede Betingelser er til Stede, og hvis vedkommende er i Skatterestance, anfører man det paa Valglisten som en midlertidig Grund til Udslettelse; den vedkommendes Stemmeret er in suspensio. Ligesom den politiske Valgret er knyttet til Tillægsvalglisten for deres Vedkommende, som først paa selve Valgdagen opfylder Betingelserne med Hensyn til Alder og Ophold, saaledes kunde man meget vel have grundet den Praksis, at man ved Affattelsen af de kommunale Valglisten med Hensyn til Skatterestanterne havde ladet det staa hen i det uviste, om de paa selve Valgdagen var berettigede til at afgive deres Stemme eller ikke, og havde ladet det være afhængigt af, at de præsterede Bevis for Betaling i Mellemtiden eller ikke. Men denne Praksis er ikke grundet. I 1908, 1909 og 1912 har man gennemført en anden Praksis, og det forekommer mig ugørligt paa det nuværende Tidspunkt at bryde denne Praksis, efter at alle Valglisten er affattede i Overensstemmelse med det Cirkulære, som i saa Henseende er gaaet ud. Jeg har derfor overfor Forespørgsler, som er kommet ind til Ministeriet, ment at maatte stille mig paa det Standpunkt, der er hævdet i 1908, 1909 og 1912; noget andet er, at jeg som sagt mener, at det havde været ønskeligt, at man havde grundet en anden Praksis paa dette Omraade, og jeg tror, at det er et Spørgsmaal, som bør tages under Overvejelse ved den kommunale Valglovs Revi-